

Kirjatoukan salainen tehtävä

Kirjoittanut Eeva Rider

Olipa kerran pieni, silkkisen pörröinen, vaaleanvihreä kirjatoukka, jolla on pikkuruiset mustat pyöreät silmälasit ja keltainen taikatarvikevyö. Se työskentelee ja on työskennellyt suuressa kaupunginkirjastossa monen monta vuotta. Siellä hulpeat kristallikruunut roikkuvat katoista ja mahonkiset huonekalut koristavat huoneita. Se on kaupungin pääkirjasto ja siellä käy valtavasti ihmisiä joka päivä.

Kirjatoukka on tälläkin hetkellä jossain päin kirjastoa pyyhkimässä pölyjä taikahuiskullaan tai korjaamassa kirjoja näkymättömällä teipillään.

- Ihmiset eivät tunnu koskaan arvostavan kirjoja...,kirjatoukka mutisee itsekseen puhdistessaan taas yhtä töherrettyä kirjaa taikakumillaan.

Uusia kirjoja on lainattu tavallistakin enemmän tietyiltä hyllyiltä. Onkohan jotain meneillään?

Lempeän rauhallinen, pinkkeihin ja hieman ryppyisiin vaatteisiin pukeutuva kirjastonhoitaja Rouva Kukkamäki alkaa olla jo sen ikäinen, että ei tule enää pitkään pystymään kantamaan kirjaston hoitamisen mukana tullutta vastuuta. Hän aikoo pian etsiä uutta kirjastonhoitajaa tai apulaista. Yhtäkkiä asiakas keskeyttää kirjastonhoitajan ajatukset:

- Hei vaan. Löytyisikö täältä sitä upouutta Pentti Potkupallon Potkukikat nimistä jalkapallokirjaa? Kaikki kehuvat sitä, hän sanoo

Mennäänpäs katsomaan, kirjastonhoitaja vastaa ja ohjaa asiakkaan oikean hyllyn luo.

- No mutta! Mihin kaikki kirjat ovat kadonneet? Ne olivat täällä vielä eilen, kirjastonhoitaja päivittelee. Kirjahyllyn nurkasta katsellut kirjatoukka alkoi miettiä niin kovaa, että arveli kirjastonhoitajan kuulevan pienien aivojensa naksutuksen. Kirjatoukka kuuli kirjastonhoitajan sanovan, että kirjaston tietokannasta ei löytynyt tietoja siitä, että ne kaikki olisi lainattu. Sen enempää kirjatoukka ei kuunnellut vaan alkoi vimmaisesti tehdä listaa kirjaston salaisista sisäänkäynneistä ja salakäytävistä. Niitä olikin melkoinen määrä! Mutta jos joku oli vienyt kirjoja luvatta, hän olisi voinut päästä sisään kymmenistä eri sisäänkäynneistä.

- Paras pitää silmällä kirjastossa käyviä ihmisiä, kirjatoukka mutisi itsekseen.

Yhtäkkiä kirjastonhoitajan luo alkoi tulla paljon muitakin asiakkaita, jotka alkoivat kysellä monista muistakin kirjoista. Kirjastonhoitaja alkoi näyttää uupuneelta, joten kirjatoukka päätti mennä apuun. Hän työnsi kirjoja puoliksi pois hyllystä herättääkseen asiakkaiden huomion. Jotkut heistä kääntyivät ja huomasiivat ulostyönnetyt kirjat. Moni lähti seuraamaan kirjojen vanaa, kun

toiset vain kääntyivät takaisin ja jatkoivat kyselemistään. Kirjatoukka jatkoi kirjojen työntelyä kunnes pääsi oikeille hyllyille. Hän häkeltyi täysin, kun huomasi, että kaikki kirjat olivat kadonneet hyllyiltä. Kirjatoukka muisti, että kirjaston tietokannassa ei ollut tietoa kirjojen lainaamisesta. Hän hätääntyi, kun melkein kaikki kirjavanaa seuranneet asiakkaat menivät turhautuneen näköisinä koti ulko-ovea.

- Minun pitää tehdä jotain! kirjatoukka päätti.

Kirjatoukka jäi vartioimaan joka yö eri salakäytävän luo. Mitään erikoista ei ollut näkynyt ja kirjatoukka alkoi pian väsyä. Se näkyi päivän mittaan enemmän ja enemmän. Hän alkoi nukahdella kirjoja vasten niin, että ne saattoivat tipahdella hyllyistä ihmisten päälle. Yksi kirjoista putosi jopa kirjastonhoitajan pikkubarpaan päälle. Sen jälkeen kirjatoukka alkoi miettiä uutta suunnitelmaa, jotta asiakkaat eivät alkaisi pelätä.

Eräänä iltapäivänä kirjatoukka huomasi kirjastonhoitajan torkkuvan tuolissaan. Kirjatoukka päätti itsekkin alkaa ottaa säännöllisiä päiväunia, jotta jaksaisi valvoa yöllä. Viikkojen valvomisen jälkeen ei ollut tapahtunut mitään, kunnes eräänä yönä kirjatoukka luuli näkevänsä varjoja kirjaston käytävillä. Hän kuitenkin ajatteli kuvittelevansa kaiken ja jatkoi tutkimista. Oli kulunut muutama kuukausi, mutta varasta ei näkynyt missään. Kirjoja taas oli kadonnut entistäkin enemmän. Lopulta kirjatoukka päätti kirjoittaa kirjastonhoitajalle kirjeen. Näin hän kirjoitti:

Hyvä kirjastonhoitaja Rouva Kukkamäki. Olette varmasti tietoinen, että suuri osa kirjaston uusimmista kirjoista on kadonnut. Myös monia muitakin kirjoja kuten Letti pitkäsukka sekä Ohrapää ovat kuin maan nielaisemia. Myös joitakin paperisilppureita on kadonnut. Voisitteko ystävällisesti auttaa minua etsimään syyllisen. Alan huolestua kirjastomme tilanteesta jos syyllistä ei saada kiinni. Autan mielelläni etsinnöissä. Ystävällisin terveisin, kirjaston asiakas.

Hän jätti kirjeen kirjastonhoitajan hieman sotkuiselle työpöydälle ja piiloutui suuren ja värikkään kirjapinon taakse odottamaan. Pian kirjastonhoitaja huomasi kirjeen ja alkoi lukea sitä ääneen. Hänen kasvoiltaan paistoi hämmästys, ja pian hän alkoikin kävellä reippaasti kohti uusien kirjojen hyllyä. Kirjastonhoitaja jäi sanattomaksi, kun huomasi, että hylly oli tyhjä.

Myöhemmin sinä iltana saapui suuri kärryllinen uusia kirjoja suoraan kirjapainosta. Ne oli kääritty kelmuun ja pakattu siististi kärryyn. Kirjastonhoitaja aikoi hyllyttää ne seuraavana aamuna, koska oli jo myöhä. Sinä yönä kirjatoukka jäi viimeisen salaoven viereen vartioon. Se oli hyvin lähellä kärryä, joten luultavasti varas tulisi sinne.

Noin keskiyön tienoilla alkoi kuulua rapinaa ja vanha raskas ovi avautui hitaasti naristen. Sen takaa kuului puhetta ja kolme salaperäistä, mustiin huppuihin pukeutunutta miestä astui ovesta sisään kirjastosaliin.

- Olkaa hiljempaa, tai muuten herätätte kirjastonhoitajan, yksi miehistä supatti kiivaasti.

He hiipivät ripeästi kohti kääryä ja vetäisivät valtavat säkit taskuistaan ja alkoivat nopeasti latio kirjoja niihin.

Yhtäkkiä jotain päin kirjastoa kuului äänekäs pamahdus jota varkaat säikähtivät ja pakenivat pieneen huoneeseen, joka oli kirjastonhoitajan työpöydän vieressä, kirjaston laidalla. Siellä he avasivat säkit ja alkoivat tutkia saalistaan.

- Hyvin tehty! Tämä kirjasto suljetaan ennen kuin huomaammekaan.

Sitten kaikki tulevat kirjakauppoihimme ja ostavat kirjoja meiltä, yksi miehistä, (luultavasti joukon johtaja) myhäili.

- Justiinsa niin! toiset kaksi vastasivat kuorossa.

Samaan aikaan kirjatoukka huomasi, että miehet olivat jättäneet oven raolleen. Hän hiipi oven taakse ja pamautti oven lukkoon. Sitten kirjatoukka otti tarvikkeistä pienen purkillisen kullanväristä kimaltelevaa lyhtypulveria joka hohtaa kultaista lämmintä valoa. Hän alkoi ripotella lyhtypulveriaan huoneen ovelta kirjaston ulko-ovelle niin, että kirjastonhoitaja huomaisi hämärässä kirjastossa hohtavan valon ja lähtisi seuraamaan sitä. Hän löytäisi varkaiden luo ja kutsuisi poliisit paikalle.

Kirjatoukan ei tarvinnut odottaa kauan kotoisassa kirjapesässään, kun kirjastonhoitaja jo tulikin töihin. Hän oli päättänyt tulla aikaisin hyllyttämään edellisiltana saapuneet kirjat. Kirjastonhoitaja huomasi kuin huomasikin kultaisena hohtavan valokuovan ja seurasi sitä kokoushuoneen ovelle asti missä varkaat piileskelivät.

- Herttinen sentään! Mitä täällä on tapahtunut? Nyt kyllä kutsun poliisit! kirjastonhoitaja huudahti. Varkaat menivät äkkiä piiloon pöytien alle ja teeskentelivät olevansa näkymättömiä. Hetken kuluttua poliisit saapuivat ja kysyivät mitä on tapahtunut. Kirjastonhoitaja kertoi miehistä, jotka olivat kokoushuoneessa piilossa kirjasäkkien kanssa.

Kun poliisit kuulustelivat varkaita, selvisi, että he olivat kaupungin kolmen kirjakaupan omistajat Kasper Konala, Jasper Jakomäki ja Jesper Jätkäsaari. He olivat kateellisia kirjastolle, koska ihmiset saivat uudet kirjat sieltä niin nopeasti, eikä kukaan enää ostanut kirjoja. He olivat päättäneet sabotoida sitä varastamalla kirjoja omiin kauppoihinsa, jotta kirjasto jouduttaisiin sulkemaan ja ihmiset ostaisivat taas kirjoja.

Kun varkaat oli viety poliisiasemalle lisätutkimuksiin, kirjastonhoitaja huomasi hyvin kapean valovan, joka jatkui aina korkeimmalle hyllylle asti. Hän kiipesi lähellä oleville puisille tikkaille ja kurkisti kirjatoukan pesäkoloon. Hän kirkaisi ja melkein putosi kun näki, että hyllyssä asui toukka.

Kirkaisuun herännyt kirjatoukka huomasi hurjasti säikähtäneen kirjastonhoitajan ja alkoi vaistomaisesti rauhoitella häntä:

- Ei hätää, en satuta sinua enkä kirjoja. Tiedän, olen puhuva kirjatoukka, joka asuu kirjahyllyssä. Olen ollut täällä vuosia auttamassa salaa sinua, kirjatoukka paljasti.

- Mitä.. Miten.., kirjastonhoitaja takelteli. Hänellä kesti kauan toipua järkytyksestään, mutta kun hän toipui, hän oli taas oma rauhallinen ja lempeä itsensä.

- Mentäisiinkö vaikka alakerran pullakahvilaan teekupposelle? kirjastonhoitaja kysyi.

- Mennään vaan ja tilaisin muuten vanhan sanomalehden sivuista tehdyn pullan.

Kirjatoukka ja kirjastonhoitaja keskustelivat kahvilassa kaikenlaista ja he huomasivat, että heillä oli paljon yhteistä. Molemmat pitivät jännittävistä elokuvista ja pullista. Heillä oli jopa samanlaiset silmälasit. Kirjastonhoitaja antoi kirjatoukan jäädä kirjastoon ja nimitti hänet kirjaston viralliseksi kirjastoapuriksi. He ystäväystyivät ja kirjasto menestyi paremmin kuin koskaan.

Sen pituinen se.